

skal stilles samme Krav til alle disse Mænd, der skal prøves, thi nogle vil med Hensyn til Kunskaber staa langt over andre, men blot, at der ikke bliver en forskelligartet Fremgangsmaade indenfor den danske Folkekirke.

Saa er der Stykke 6. Der er fra forskellige Sider kommet Antydninger frem om, at der maaske her var Grund til at overveje Lønsprøgsmaalet og gøre nogen Forskel med Hensyn til Lægmand, der beskikkes til Præster, idet de jo ikke har anvendt de Bekostninger og den Tid paa deres Uddannelse, som teologiske Kandidater har. Det forekommer mig imidlertid, at det vilde være højst aparte, om man vilde knappe af paa Lønnen for de enkelte, der efter de Bestemmelser, der indføres her i Loven, maa anses for Mænd, der i høj Grad har Menighedens Tillid og er værdige til at komme ind. Saa det vil jeg ikke anbefale. Men jeg maa paa den anden Side fastholde, at der for det første maa være bestemte Regler for den Prøve, som omtales, og for det andet, at man maa fastsætte en noget ældre Alder for deres Vedkommende. Det forekommer mig, at dette er en Gruppe, for hvilken man nok kunde kræve en noget højere Alder end for andre Grupperes Vedkommende, naar man ikke kræver noget videre i Retning af Uddannelse for deres Vedkommende. Her forekommer det mig, at 30 Aars Alderen eller 35 Aars Alderen — som her foreslaas — er en noget ung Alder. I den Alder kan man virkelig nok sætte sig ned og lære noget, og det er dog altid et Held, hvis Præsterne har en vis Ballast af Kundskab. Noget andet er det, hvis man er kommet til 40 Aars Alderen, saa svinder de receptive Evner, og saa har man formodentlig naaet den personlige Modenhed og er naaet til et fast Stade; saa er man prøvet i Livets Kampe, og saa er vedkommende af den Slags Folk, som man kan ønske at faa ind i Kirkens Tjeneste, hvis der er en Menighed, der ønsker det.

Jeg maa betragte den Tilføjelse, som er kommet til Kravet om fuldstændig Enighed i Menighedsraadet, nemlig om en Afstemning i Sognemenigheden, hvorved der afgives $\frac{3}{4}$ af Stemmerne for Kandidaten, som en Forbedring. Men jeg vil rette det Spørgsmaal til den højtærede Kirkeminister, om det er Meningen, at denne Betingelse for deres Vedkommende, som vi kan kalde Lægmandspræster eller Præster uden teologisk Uddannelse, skal gælde, hver Gang de søger Embede. Det forekommer mig unægtelig, at det vilde være det rigtige,

det konsekvente. Hvis det ikke er Meningen, vil et Forhold, som jeg tidligere har nævnt i denne Forbindelse, komme til at spille en Rolle, nemlig at der jo ikke er Menighedsraad for Valgmenigheder. Nu er der ganske vist kommet den nye Bestemmelse ind om Afstemning i Menighedskredsen; det vil afbalancere Forholdet noget. Men jeg kunde tænke mig, at der var en vis Klasse Mennesker, som saare let kan faa Embede i flere af vore Valgmenigheder; og da det har vist sig, at Udviklingen i den nyere Tid herhjemme i vore kirkelige Forhold er blevet saaledes, at man ikke sidder saa fast ved Valgmenighederne, som man gjorde i gamle Dage, men mange Steder betragter disse, om jeg saa maa sige, som et Trinbræt over til en sognekirkelig Stilling, vilde det være ganske rimeligt, om man, hvis en saadan Præst ønsker at gaa over i et Sognekald, for hans Vedkommende fastholdt Kravet om, at der i Menighedsraadet eller i Menighedsforsamlingen skulde ske en saadan Afstemning — forudsat altsaa, at det ikke er Meningen med Bestemmelsen, hvad jeg ikke er ganske klar paa, at dette, om jeg saa maa sige, strenge Valgkrav skal finde Sted, hver Gang Embede søges.

Jeg har omtalt Bestemmelsen om Præsteløftet i § 2; den Bestemmelse kan man kun glæde sig ved.

Med Hensyn til § 3 er jeg meget glad over, at man faar denne Lejlighed til at skaffe en Del af de teologiske Kandidater, der er ude i anden Virksomhed, tilbage til det kirkelige Arbejde. Jeg gjorde straks opmærksom paa, at det var den vigtigste Vej, forekom det mig, til at søge at afhjælpe den eventuelt eksisterende Præstenød. Men der er en Klasse Folk, som jeg meget bestemt maa holde paa maa være med, og som jeg ikke er ganske sikker paa er med ved den Henvisning, der her sker til Lønningsloven af 4. Oktober 1919, § 18. Her er nemlig Tale om dem, der har fast Ansættelse i frie kirkelige Institutioner. Jeg ved ikke, hvordan man vil stille sig overfor en Forening som K. F. U. M., om man vil kalde den en Institution. Jeg vil ikke være bange for at kalde den en fri kirkelig Institution, men jeg er ikke ganske klar paa, om Lønningsloven vil henregne en saadan Forening under den Betegnelse. Nu er det mig ganske klart, at er der nogen, der egner sig til at komme ud i præstelig Virksomhed, og hvem man kunde unde denne Anciennetetsgodtgørelse, saa er det de Kandidater, der staar som Sekretærer i K. F. U. M. Jeg